

28 mei 2016 Grote Kerk Wijk bij Duurstede

dr. A.J. Plaisier

Wat Bonifatius ons bracht

Wij mogen Bonifatius dankbaar zijn dat hij ooit zijn Engeland heeft verlaten om naar ons land te komen. We mogen hem nogmaals danken dat hij op hoge leeftijd ons land weer heeft opgezocht om het evangelie te verkondigen. Ik weet me nazaat van de Friezen. Ik hoef Bonifatius daarom niet te verdedigen alsof ik kerkelijke belangen te verdedigen heb. Ik kan vrijuit spreken want ook ik ben een Fries en zeg daarom uit de grond van mijn hart: dank Bonifatius, voor jouw inzet, jouw onvermoeibare getuigenis. Je had me ook met rust kunnen laten maar dat heb je niet gedaan.

Je evangelieverkondiging ging anders te werk dan nu. Daar hebben we al het nodige over gehoord. Bij sommige kanten ervan hebben we vragen. Het lastigste is wel dat evangelieverkondiging en politiek wel erg verzwagerd waren. Maar ik beseft dat een zuivere gang en een onberispelijke gang heeft de kerk niet gemaakt de eeuwen door. Het is mensenwerk en altijd een mengvorm van licht en duister. God gebruikt ruw materiaal maar Hij werkt er wel mee. Zo heeft Hij jou gebruikt en met jou gewerkt. En daar ben ik je dankbaar voor.

Dat zou ik tegen Bonifatius zeggen. Zijn werk en dat van anderen met hem maar ook los van hem is tot zegen geweest voor ons land en ons land voor vele duizenden. We hebben als Friezen en Batavieren gehoord van God die ons aanneemt als zijn kinderen. We hebben leren vertrouwen op God. We hebben geleerd dat in de buurt van Christus we kunnen ademhalen. Het is alsof er een open plek is uitgehakt in een oerbos. We konden er zitten, gekleed en wel bij ons verstand. We konden onze amuletten begraven en als vrije mensen door de wereld lopen. We werden bevrijd van onze angsten die uit de krochten van de ziel en uit de diepte van de bodem opstijgen. We werden aan elkaar gegeven als broeders en zusters die elkaar in nederigheid mogen dienen.

Dat alles was en is niet los verkrijgbaar. Bonifatius is ook de man van de kerk. Ook hem zou je, net als Willibrord op het Jansplein in Utrecht, dus wel met een kerk in de hand kunnen afbeelden. Niet maar een los gezelschap van spirituelen maar een kerk heeft hij bedoeld. De kerk zoals hij die zag was een kerk met een

zekere robuustheid, geen week lichaam maar een lichaam met structuur en met vormen van geestelijk gezag. Een kerk die onderdeel was van de ene algemene en christelijke kerk.

Evangelie en kerk zijn de echte enerverende zaken van Europa. Waar ze eenmaal het leven van voormalige heidenen hebben aangeraakt, is alles anders geworden. Intussen leven wij 1300 jaar na Bonifatius. Soms lijkt het erop dat het dus 1300 jaar heeft standgehouden en nu wordt afgebroken. Niet dat de missionarissen nu worden vermoord maar de amuletten komen weer tevoorschijn en de open plek in het bos lijkt weer overwoekerd te raken. Een seculiere deken dekt de hemel af en een hedonistische cultuur ketst het licht van God af.

Laten we dan echter niet vergeten dat het zo al 1300 jaar lang vergelijkbaar toegaat. Op een of andere manier is en blijft kerk en evangelie ons vreemd, ook ons Friezen, Batavieren en Germanen. Gedurende 1300 jaar heeft het evangelie harten veroverd maar elke keer zijn er weer schermen opgetrokken en harten verhard. Gedurende 1300 jaar is er een kerk geweest als broeder- en zusterschap maar steeds opnieuw is de kerk gestorven. Aan innerlijke zwakte of uiterlijk vertoon, aan verdeeldheid of eenheidsdwang, aan de ideologieën en denkdressuren van de tijd. En toch is zij ook steeds weer opgestaan, als uit de as herrezen. Niet omdat we toch net christelijk genoeg zijn maar omdat de kerk leeft van het geheim van de Heer zelf. Hij is gestorven en opgestaan en leeft. Hij kijkt nog steeds met barmhartigheid naar ons mensen hier aan de grote rivieren in de Lage Landen.

De kerk zal blijven bestaan, ook onder ons. Het evangelie zal verkondigd blijven worden en harten blijven winnen. Het is het echte enerverende gebeuren in de tijd, ook voor ons, ook in onze eeuw. Altijd weer zullen verkondigers opstaan in de voetsporen van Bonifatius, en altijd weer zullen mensen opstaan tot de vreugde in God. Daarom kijken we niet alleen terug, wel 1300 jaar, maar mogen we ook met goed vertrouwen vooruit zien. Onze monumenten verwijzen terug naar het verleden en wijzen vooruit naar de toekomst waarin weer velden zullen zijn, wit om te oogsten.

Arjan Plaisier

28 mei 2016 Grote Kerk Wijk bij Duurstede

http://www.dorestadonthuld.nl/Bonifatius_agenda.html